

Sygn. I ACz 1799/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Struzik (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Górczanowska

SA Teresa Rak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 października 2014 r. w K.

sprawy z wniosku (...) w W.

przy uczestnictwie G. W.

o stwierdzenie wykonalności sądu zagranicznego – wyroku zaocznego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Wiedniu z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. 13 Cga 53/13b

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 15 lipca 2014 r., sygn. I Co 85/14

postanawia:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. I ACz 1799/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Tarnowie stwierdził wykonalność na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wyroku zaocznego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Wiedniu z dnia 3 grudnia 2013 roku sygn. akt 13 Cga 53/13b-25 zasądzającego od uczestnika na rzecz wnioskodawcy B.-U.-und A. ((...)) w W. kwotę 42.132,33 euro wraz z odsetkami w wysokości 7 % oraz kosztami procesu w kwocie 3.899,70 euro – przez nadanie temu wyrokowi klauzuli wykonalności ze zobowiązaniem komornika do przeliczenia zasądzonej kwoty na walutę polską według średniego kursu waluty obcej ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień sporządzenia planu podziału, a jeżeli planu podziału nie sporządza się – na dzień wypłaty kwoty wierzycielowi. Uzasadniając zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U.UE z 2001 r., Nr 12 poz. 1) albowiem wraz z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r. krajowy porządek prawny obejmuje również normy unijne zawarte w tym rozporządzeniu, które obowiązują bezpośrednio bez potrzeby ich transformacji do prawa wewnętrznego. Zgodnie z art. 1 ust. 1 zdanie 1 rozporządzenia stosuje się je w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu, z wyjątkami niedotyczącymi niniejszego postępowania, o których mowa w art. 1 ust. 1 zdanie 2 i ust. 2 rozporządzenia. Przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 w istotny sposób modyfikują przebieg postępowania o stwierdzeniu wykonalności orzeczenia zagranicznego w stosunku do regulacji wynikającej z kodeksu postępowania cywilnego. Otóż zgodnie z art. 41 rozporządzenia po wpłynięciu wniosku sąd ma jedynie zbadać czy spełnione są wymagania z art. 53 rozporządzenia

i w przypadku dostarczenia wymaganych dokumentów należy niezwłocznie stwierdzić wykonalność orzeczenia bez badania innych wymogów.

Wnioskodawca przedłożył wraz z wnioskiem o stwierdzenie wykonalności oryginał wyroku sądu zagranicznego – wyroku zaocznego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Wiedniu z dnia 3 grudnia 2013 roku sygn. akt 13 Cga 53/13b-25, a także oryginał zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 54 rozporządzenia przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 7 maja 2014 roku (w obu przypadkach wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski). Sąd Okręgowy zbadał je pod względem formy i treści zgodnie art. 41 rozporządzenia i uznał za zasadne w myśl przepisów rozporządzenia wydać postanowienie o stwierdzeniu wykonalności wskazanego orzeczenia poprzez nadanie orzeczeniu klauzuli wykonalności.

Od tego postanowienia zażalenie wywiódł uczestnik, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

1. art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (tzw. rozporządzenie Bruksela I), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
2. art. 1151¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 1150 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie.

Uzasadniając zażalenie żalący wskazał, że jego zobowiązanie nie ma charakteru cywilnego, ale administracyjny, zatem nie znajduje do niego zastosowania rozporządzenie Bruksela I, które dotyczy jedynie zobowiązań o charakterze prywatnoprawnym. Ponadto uczestnik, wbrew normie wyrażonej w art. 1151¹ § 2 k.p.c. pozbawiony był możliwości przedstawienia swojego stanowiska w sprawie, bowiem Sąd Okręgowy nie doręczył mu, przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia, wniosku o stwierdzenie wykonalności.

Powołując się na powyższe zarzuty uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługuje.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I ma ono zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu. Nie obejmuje ono w szczególności spraw podatkowych, celnych i administracyjnych. Natomiast zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt c tegoż rozporządzenia nie stosuje się go także do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych. Dotychczas zgromadzony w sprawie materiał pozwala na przyjęcie, że w sprawie znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia Bruksela I. Brak jest podstaw, ażeby, jak chce tego żalący, uznawać, że roszczenie dochodzone przez wnioskodawczynię ma charakter, który wyłączałby możliwość zastosowania rozporządzenia Bruksela I.

Dokonanie oceny charakteru świadczenia dochodzonego przez wnioskodawczynię jest niemożliwe bez odwołania się do treści prawa austriackiego. Zgodnie z art. 1143 § 1 k.p.c. Sąd z urzędu ustala i stosuje właściwe prawo obce. Jak wynika z § 14 ust. 2 ustawy związkowej z 25 października 1972 r. o świadczeniach urlopowych i odprawach pracowników budowlanych (B. betreffend den U. und die A. für A. in der B.) powódka jest podmiotem (osobą prawną) austriackiego prawa publicznego (D. U.- und A. ist eine K. öffentlichen R. mit dem S. in W.). Działalność wnioskodawczyni obejmuje pobieranie przymusowych składek oraz wypłatę świadczeń o charakterze socjalnym związanych z realizacją prawa do urlopu oraz wypłatę odpraw (por. § 14 ust. 1 zd. 1 ustawy: D. E. der M. für die B. der A. nach diesem B. und die D. der damit zusammenhängenden A. obliegt der B.-U.- und A. (U.- und A.)), co jednak nie może samo przez się prowadzić do przyjęcia, iż dochodzone roszczenia ma charakter ubezpieczenia społecznego lub też należności o charakterze administracyjnym. Fakt, iż sama powódka jest instytucją prawa publicznego nie wyklucza pracowniczego charakteru dochodzonego świadczenia. W zasadzie bowiem działalność powódki nie mieści

się w zakresie ubezpieczeń społecznych, rozumianych jako przymusowy system świadczeń socjalnych mających na celu ochronę osób, które z różnych względów (wiek, krótko- lub długotrwała choroba) nie są zdolne do wykonywania pracy zarobkowej. Z uwagi na cel działania powódki oraz jej prawny charakter można porównać ją z działającym w Polsce Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (który – dopóki posiadał osobowość prawną, także był podmiotem prawa publicznego). Podobnie jak w przypadku powódki, jego działalność finansowa jest w zasadniczej mierze z przymusowo odprowadzanych przez pracodawców składek, zaś z jego środków zaspokajane są m.in. roszczenia obejmujące m.in. wynagrodzenia za okres urlopu, czy odprawy pieniężnej należnej wskutek rozwiązania umowy o pracę bez winy pracownika (por. art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy). W polskiej judykaturze nie ulega natomiast wątpliwości, że roszczenia Funduszu nie są roszczenia z ubezpieczeń społecznych, ale właśnie ze stosunku pracy, o czym świadczy choćby fakt, umiejscowienia regulacji dotyczącej Funduszu poza ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Przywołana ustawa przewiduje zaś swoisty numerus clausus ubezpieczeń społecznych. Reforma systemu zabezpieczenia społecznego, która weszła w życie z początkiem 1999 r., doprowadziła do wyodrębnienia, w zależności od ryzyka ubezpieczeniowego, przed którym chroni: ubezpieczenia emerytalnego, ubezpieczeń rentowych, ubezpieczenia chorobowego oraz ubezpieczenia wypadkowego.

Wreszcie o tym, że w myśl prawa austriackiego roszczenie objęte austriackim wyrokiem nie ma charakteru, który wyłączałby zastosowania rozporządzenia Bruksela I, może świadczyć choćby fakt, że austriacki sąd sporządził zaświadczenie zgodnie z art. 54 i 58 odnośnie orzeczeń sądowych i ugód procesowych, stanowiące załącznik nr V do rozporządzenia Bruksela I. Co za tym idzie – w myśl prawa austriackiego roszczenia powódki nie są traktowane jako roszczenia z ubezpieczeń społecznych albo roszczenia administracyjnoprawne.

Postępowanie delibacyjne nie jest postępowaniem mającym na celu ponowną merytoryczną ocenę dochodzonego roszczenia. Jeżeli – jak podnosi żalący – w toku postępowania przed sądem austriackim został pozbawiony możliwości obrony swoich praw, to powinien zwalczać to orzeczenie na drodze przysługujących mu środków prawnych, przewidzianych przez ustawodawstwo austriackie. Odmowa uznania orzeczenia nie jest możliwa tylko na tej podstawie, iż żalący kwestionuje jego słuszność. Przesłanki odmówienia uznania orzeczenia innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej są wyczerpująco wymienione w art. 34 i 35 rozporządzenia Bruksela I, a na żadną z nich żalący się nie powołuje. W szczególności, jak wynika z przedłożonego przez sąd austriacki zaświadczenia, dokument wszczynający postępowania został uczestnikowi doręczony 7 sierpnia 2013 r., czemu on sam w swoim zażaleniu nie zaprzecza.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., postanowił, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 10 ust. 1 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.